

PATER

№1 (42)
студзень 2008

NOSTER

„Я ёсьць дарога, праўда
і жыцьцё”

(Ян 14:6)

Выданьне рымска-каталіцкай парафіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Хрыстус нарадзіўся! Глёрыя!

Яшчэ гучаць у касьцёлах калядкі, стаяць стаенкі, нагадваючы нам пра цуда, якое паўтараецца штогод, аднак якога з кожным годам чакаеш усё больш і больш. Цуда гэтае - Божае Нараджэньне. Гледзячы на тое, як упрыгожаныя нашыя дамы і вуліцы гораду, на ялінку і ясьлі ў касьцёле, дзе ляжыць маленькі Езус, нібы замірае нашае сэрца. Перад прыгажосцю, перад вечнасьцю, перад Богам.

Жыцьцё нібы пачынаецца наноў: велізарныя пляны на надыходзячы год, жаданьне штосьці зьмяніць у сваім жыцьці. Сэрца напаўняецца ўпэўненасьцю, што ўсё атрымаецца, што мары здзейсьняцца. Не дарма гэты час завецца цудадзейным - ён насамрэч такі!

Большасць залежыць ад нас. Гэта мы не павінныя разгубіць гэты чарадзейны настрой і супакой у сэрцы, які прынёс нам маленькі Езус разам з сваім зьяўленьнем на сьвет. Мы павінныя толькі расчыніць сваё сэрца, сваю душу на Божую ласку - як расчыняем вокны для таго, каб лёгкі вясеньні вецер уляцеў у наш пакой, кружачы нам думкі і напаўняючы нас лёгкасьцю.

Езус - гэта Надзея. Надзея, якая дае нам веру і ўпэўненасьць, любоў і супакой. Дзень пачынае павялічвацца, бо Езус - гэта сьвятло, якое асьвятляе наш розум, сэрца, душу.

У гэты цудадзейны час жадаю Вам не разгубіць, ня страціць сьвяточны настрой, захаваць гэтую еднасьць з Богам на ўвесь год. Жадаю супакою і еднасьці Вашым сем'ям, ўзаемапаразуменьня і моцнае веры.

Алесь КАРЦЕЛЬ

Ад рэдакцыі

Шаноўныя чытачы!

Як вы заўважылі, нашая газэты не выходзіла некалькі месяцаў - апошні нумар быў надрукаваны ў верасьні. Упершыню “PATER NOSTER” не выходзіў так доўга. Затрымкі былі зьвязаныя з праблемай друку нашага выданьня. Нашыя ахвярадаўцы мелі пэўныя праблемы, а ўласнага абсталяваньня нашая рэдакцыя ня мае. Шукаючы магчымасьцяў друку, мы натыкаліся на розныя праблемы, аднак галоўная зь іх - фінансавая.

Рыхтуючы да друку гэты нумар, спадзяемся, што вы насамрэч будзеце мець магчымасьць чы-

таць яго.

Хацелася б падзякаваць ўсім тым людзям, якія маліліся за аднаўленьне выхаду газэты, за наш калектыў і нашых дабрачынцаў. Дзякуй таксама тым, хто выказваў нам словы падтрымкі і спрабаваў дапамагчы матэрыяльна. Няхай добры Бог аддзячыць вам за вашыя ўчынкi.

Шчыра віншваем са сьвятам Нараджэньня Пана і спадзяемся, што новы 2008 год будзе плённым для вас, а таксама для нашай справы. Прыемнага чытаньня!

З павагай, рэдакцыя.

Канкардат з Ватыканам у Беларусі?

Напрыканцы верасня мінулага году з'явілася інфармацыя пра праект канкардату з Ватыканам, заплянаваны беларускім Урадам. Канкардатам традыцыйна завецца дамова паміж свецкай дзяржавай і касцельнымі ўладамі, якая рэгулюе прававое становішча каталіцкага касцёла ў пэўнай дзяржаве, а таксама іх адносіны.

Пакуль што якіх-небудзь тэрмінаў і ўмоваў магчымага канкардату ніхто з Рады Міністраў не агучваў. Пра яго паведаміў агенцыі Інтэрфакс упаўнаважаны па справах рэлігіяў і нацыянальнасцяў **Уладзімер Гуляка**: “Такое пытаньне ў апошні час неаднаразова падымалася на ўзроўні апарату ўпаўнаважанага па справах рэлігіяў і нацыянальнасцяў, і ў хуткім часе ён будзе абмеркаваны ў Радзе Міністраў”.

Ня глядзячы на тое, што ў апарате ўпаўнаважанага ніхто ня змог пракамэнтаваць сытуацыю, была выказана надзея на тое, што віцэ-прэм'ер **Аляксандар Касінец** плянуе сустрэчу з кіраўнікамі асноўных канфэсіяў, у межах якой магчымае і такое пагадненьне.

Сакратар амбасады Ватыкану ў Рэспубліцы Беларусь ксёндз-пратат **Ежы Цудны** пацьвердзіў тое, што на ўзроўні амбасады вядуцца такія перамовы, але вырашаць канчаткова будзе Ватыкан. Ён выказаў надзею на ўсталяваньне дыялогу зь беларускімі ўладамі, але таксама заўважыў, што пра вынікі можна будзе казаць толькі тады, калі нешта будзе зроблена.

Канешне, хочацца спадзявацца на тое, што дыпляматычнае разьвіцьцё стасункаў беларускага ўраду з Касцёлам стануць адаб'ецца і на становішчы асоб-

ных парафіяў. Але вялікія крокі ў накірунку падтрымкі дзяржавай дзейнасьці каталіцкага касцёла на Беларусі наўрадці будуць зробленыя, бо Аляксандар Касінец падкрэсьліў, што касцёл мае “вельмі моцную

матэрыяльна-тэхнічную базу, разьвіцьцё якой ужо і так спрыяе дзяржава”. З гэтых словаў, а таксама з выказваньня пра тое, што “асноўныя дамоўленасьці дасягнутыя і праблемы вырашаныя”, можна зрабіць вынік, што на сур'ёзныя крокі у пляне падтрымкі каталіцкіх вернікаў дзяржава зараз ісьці не збіраецца.

Тым больш, калі праходзіла гэтая самая запланаваная сустрэча віцэ-прэм'ера з кіраўнікамі канфэсіяў, пытаньне аб канкардаце не было паднятае. Спадар Касінец падкрэсьліў, што трэба скарачаць колькасць іншаземных сьвятароў у Беларусі і “пазбавіцца” ад іх у чатырохгадовы тэрмін наогул, у першую чаргу маючы на ўвазе каталіцкіх сьвятароў з Польшчы. Гэтае пытаньне клапаціць шмат каго, таму што ў такой сытуацыі парушаюцца правы на свабоду сумленьня і веравызнаньня, як у выпадку сьвятара, так і ў выпадку парафіянаў. Віцэ-прэм'ер абгрунтаваў сваё рашэньне тым, што польскія сьвятары, маўляў, не разумеюць беларускага мэн-

талітэту і ня могуць плённа працаваць для народу.

Аднак чыноўнік не паклапаціўся пра тое, што, каб адрадыць духоўнасьць у Беларусі, нам неабходная падтрымка, а тым больш падтрымка таго народу, які мае з нашым супольную гісторыю, зь якім наз зьвязваюць агульныя духоўныя і культурныя карані.

Сярод існуючых актуальных праблемаў, на якія, як мы бачым, чыноўнікі заплюшчваюць вочы, гэта і ёсць так званая матэрыяльна-тэхнічная база, а саблівая вяртаньне Касцёлу сьвятыняў, якія да гэтых часоў застаюцца ў маёмасьці дзяржавы, і праблемы на атрыманьне дазволу для будоўлі новых.

Такім чынам, ня глядзячы на тое, што пра пагадненьне ідзе гаворка, сапраўды пакуль што ніякага руху ў гэтым накірунку ня робіцца. З гісторыі Ватыкану можна ўзгадаць шмат канкардатаў, якія не гарантавалі добрых намераў свецкай дзяржавы. Напрыклад, гэта канкардат імператара Напалеона I 15 ліпеня 1801 году, ня глядзячы на які ён захапіў у палон Папу Рымскага, ці дамова паміж Трэцім Рэйхам і Ватыканам 20 ліпеня 1933 году, пасья якога, дэкларуючы падтрымку касцёла, улады працягвалі перасьледваньні каталікоў, сьвятароў, а таксама прадстаўнікоў іншых канфэсіяў, у абарону якіх суадносна з канкардатам выступаў Ватыкан.

Але ж будзем спадзявацца на супрацоўніцтва беларускай дзяржавы з Касцёлам, пераход яго на новы ўзровень, які мог бы прынесці шмат выгадаў і духоўнаму, і культурнаму, і палітычнаму разьвіцьцё нашае краіны.

Алена АРЦЁМЕНКА

Слова і Вобраз

ушанаваньне сьвятых абразоў

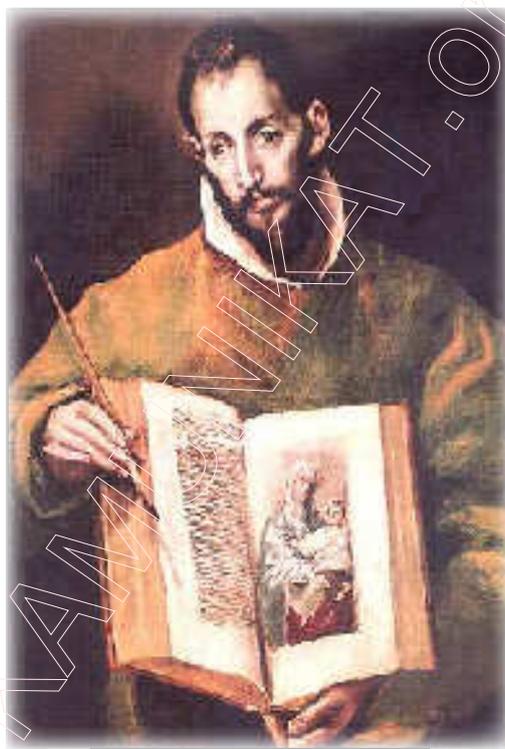
Зь імем сьвятога Лукі Эвангеліста зьвязаная легенда паўстаньня першага абраза – прыжыццёвай выявы Маці Божай з маленькім Езусам на руках. У даўнія часы да гэтага сьвятога – першага хрысьціянскага мастака – зьвярталіся іканапісцы перад тым, як распачаць маляваньне, просячы бласлаўленьня й дапамогі.

“Акном ў іншы сьвет” называюць ікону. Менавіта імкненьнем судакрануцца з гэтым сьветам, а не выключна эстэтычнымі патрэбамі, абумоўлена паўстаньне і распаўсюджваньне абразоў. У кожным беларускім храме (каталіцкім ці праваслаўным) ёсьць месца, якое заўсёды зьбірае шмат вернікаў, “месца, дзе зямля сустракаецца з нябёсамі”. І яго займае ікона. Да яе йдуць за спакоем, суцяшэньнем, каб аддаць пашану Богу альбо проста падумаць у цішыні. У момант такога дыялёгу (падкрэсьлю, дыялёгу) фарбы, дрэва ці палатно нібы ажываюць. Ласкавы позірк Марыі дае палёжку, праясьнёнае аблічча Хрыста абуджае голас душы...

Беларусь – краіна з багатымі іканапіснымі традыцыямі, з уласнай школай. Спачатку ў большай ступені запазычаныя з бізантыйскага мастацтва, беларускія абразы ў 16 – пач. 17 ст. набылі самабытнасьць і непаўторнасьць. Галоўнай асаблівасьцю рэлігійнага мастацтва было спалучэньне клясычных матываў з элемэнтамі натуралізму й этнаграфізму (напрыклад, выкарыстоўваліся мясцовыя характэрныя тыпажы). На жаль, у выніку войнаў, акупацыяў, варварскіх адносінаў да культурнай спадчыны значная частка беларускіх абразоў страчана альбо расьсеяна па ўсім сьвеце. Але дзякуючы ста-

раньням вернікаў, многія сьвятыні нашай зямлі ня толькі не былі загубленыя ў гады атэізму, але зараз вяртуюцца на свае законныя месцы ў храмы.

Прыкладамі гэтага зьяўляюцца цудадзейныя абразы Маці Божай, якія асабліва шануюцца беларусамі. Акрамя такіх вядомых, як сьлыны Будслаўскі, Жыровіцкі, Тракельскі, Браслаўскі, Лагішынскі, за гады незалежнасьці Беларусі было адшукана шмат цудоўных абразоў: унікальны бізантыйскі абраз XIV

стагодзьдзя ў Гудагаі, абраз Маці Божай Наваградскай, абраз Маці Божае Берасьцейскае. Дарэчы, 5 абразоў Нашае Апякункі – каранаваныя: у Будславе, Бярэсьці, Лагішыне, Гародне і Менску. Каранацыя апошняга (абраз “Імя Марыі Беззаганна Пачатай” у Менскай Архікатэдры) незвычайная, таму што ён пакуль ня мае доўгай гісторыі, пры ім яшчэ не адбылося аздаўленьня ці навяртаньня.

Традыцыя каранацыі абразоў зарадзілася яшчэ ў раньнім

Сярэднявеччы. Адзін зь першых такіх выпадкаў адбыўся ў 732 годзе, калі папа Рыгор III, замольваючы зьнявагу, нанесеную сьвятым абразам іканаборцамі, увянчаў каронаю з чыстага золата абраз Панны Марыі, а другую павесіў над алтаром.

Цікавы той факт, што першая каранацыя абраза папскімі каронамі за межамі Італіі адбылася ў Рэчы Паспалітай – у 1717 годзе на Яснай Гары ў Чэнстахове. Праз год, з нагоды заканчэньня Паўночнай вайны, быў каранаваны абраз Маці Божае ў Троках. У тым жа стагодзьдзі, у 1730 годзе, адбылася каранацыя Жыровіцкага абраза. Падчас каранаваньня тут сабралася больш як 38 тысяч вернікаў з усіх куткоў Рэчы Паспалітай. Дзьве кароны былі зробленыя ў Рыме і асьвечаныя папам Бэнэдыктам XIII. У часе ўрачыстасьці працэсія праходзіла праз шэсьць трыўмфальных брамаў. Першую выставілі ў гонар базыліянаў і магістрату Слоніма, другою ўшанавалі каранатара, трэцяю ўславілі дом Пацеяў, чацьвёртаю – Радзівілаў (Ганна Радзівіл з Сангушкаў дала большую частку сродкаў на каранаваньне, а таксама загадала аздобіць кароны каштоўнымі камянямі), пятаю – Вішнявецкіх, шостаю – заслугі Сапегаў як апекуноў Жыровіцкага манастыра.

Пакланеньне абразам калісьці іканаборцы, баючыся, відаць, адраджэньня паганства, успрымалі як ідалапаклонства, але абаронцы адстаялі сьвятыя выявы: “хто ўшаноўвае абраз, той ўшаноўвае асобу, якую гэты абраз прадстаўляе”. Так захавалася ня толькі цудоўная традыцыя – чалавецтва панесла ў свой нялегкі шлях Слова і Вобраз, палёжку і суцяшэньне.

Алена СЫСОЙ

Што рабіць з дэпрэсіяй?

Зіма бывае складаным для нас часам. Чаму? Скончыліся адпачынак, для студэнцкай моладзі наступае складаная пара сесіі, дзеці перажываюць заканчэнне навучальнага паўгоддзя і пачатак новай, самай доўгай чвэрці, дарослыя - справаздачы на заканчэнне году і г.д. Трэба распачынаць нейкую дзейнасць, "лічыць куранят", зноўку шукаць сябе. Акрамя таго, суму надае халоднае і непрыемнае зімовае надвор'е, якое можа быць пакуль добрым, але мы ведаем, што ўсё роўна сапсуецца, будзе станавіцца горш і горш. З-за гэтага ўсяго ўзьнікае упадак сілаў, дыпрэсійныя настроі, незадаволенасць сабой і атачэннем. Таму, асабліва важна для нас у гэты час падтрымка блізкіх і родных, атмасфера ў сям'і.

Духоўны крызіс у восеньскія і зімовыя месяцы – вельмі распаўсюджаная зьява, і чалавек не павінен адчуваць сябе пакінутым, самотным. Новыя абставіны, вымушанасць прыступіць да абавязкаў, магчыма новых, ставіць асобу ва ўмовы, пры якіх адчуваецца вострая неабходнасць зноў адказаць на срадвечныя пытанні, хто мы, хто асабіста я такі, чым мне трэба займацца, які мой сапраўдны шлях і г.д. І тады вельмі важна, хоць бывае асабліва складана, застацца разам з Панам, захаваць Ягоны супакой у сваёй душы.

Крызіс наступае часта, і часам яго бывае немагчыма пазбегнуць, але дапамагчы сабе можна, звярнуўшыся да сваёй душы. У любой складанай сытуацыі падспор'ем будзе асабістая чысьціня, спакойнае сумленне. Калі чалавек мае падтрымку ва ўласным сумленні, амаль што ніякія цяжкасці яго не зламаюць. Магчыма, у гэты час пасьлясвяточнага пэрыяду, сапраўды варта сфармуляваць для сябе нейкія пастановы, каб адчуць, што ёсць унутранае, духоўнае

разьвіццё, нават калі навокал праблемы і цяжкасці.

Наадварот, калі прыходзяць складаныя часы, а чалавек адчувае сябе грэшным, вытрымаць гэтае, адмовіўшыся ад Боскае падтрымкі, вельмі складана: ня мала людзей у такіх абставінах машуць на сябе рукой і губляюць у духоўным сэнсе больш і больш. Але праз гэтае таксама трэба пераступіць, прыйсьці ў касьцёл, паспавядацца, і тады адчуеш, што ты ніколі ня будзеш пакінуты.

Вялікая роля падчас складанасцяў, звязаных з сезоннай дыпрэсіяй, адводзіцца сям'і. Родныя павіны заўважаць, калі аднаму зь іх дрэнна ці складана. Заўсёды трэба быць гатовым падтрымаць у нечым блізкага чалавека, падказаць слушнае рашэнне. Чалавек можа праяўляць слабасць, але калі побач зь ім блізкія людзі, якія павінны клапаціцца адзін аб адным, такое ўвогуле адбывацца ня мусіць.

Гэта датычыцца і моладзі, асабліва падлеткаў у пераходным узросьце. Праблемы ў вучобе, звязаныя з узроставымі праблемам, могуць абумоўліваць няўтульнае псыхалагічнае становішча, а з другога боку хапае сваіх унутраных праблемаў. Таму вельмі лёгка маленькаму

чалавеку памыліцца і ступіць на няправільную дарогу, здрадзіць сваім уласным духоўным вартасцям. Ад гэтага можа ўберагчы добрае выхаванне, калі асноўныя прынцыпы хрысціянскай маралі успрымаюцца падлеткам як свае ўласныя і безумоўныя. Калі ён ня ведае, што можна паступаць інакш, не ўяўляе гэта для сябе, значна лягчэй захаваць чысьціню душы. Але моладзевое асяроддзе бывае вельмі разнастайным, гэта час супярэчнасцяў для падлеткаў, таму нават ня ведаючы, што яны могуць зрабіць нешта дрэннае, яны губляюцца і адыходзяць ад заветаў. Узрост гэты такі складаны, што падлетак павінен адчуваць падтрымку дарослых і ў сучаснасці. Дарослыя павінны ўсе сілы класці на тое, каб захаваць ягоны давер, і каб у складанай сытуацыі, сытуацыі маральнага выбару ён меў да каго звярнуцца, меў, дзе знайсці падтрымку і дапамогу. Таму кожны член сям'і заўсёды павінен клапаціцца аб астатніх, шчыра і зь любоўю дапамагаць.

Гэта датычыцца ня толькі падлеткаў. Усе складаныя жыццёвыя пэрыяды, калі чалавек сутыкаецца зь нечым новым, адчувае сябе па-іншаму, суправджаюцца ваганьнямі і ў маральным сэнсе. Асабліва цяжка - захаваць кантакт з Богам у гэты час. Але калі не захоўваюцца стасункі, пабудаваныя на даверу ў сям'і, гэты крызіс можа застацца незаўважаным і прынесці шмат клопатаў. Каб гэтае папярэдзіць, сям'я і родныя павінны быць, у першую чаргу, тымі, за каго мы нясем пастаянную адказнасць. Згубіць любоў у сям'і значна прасцей, чым захаваць яе. Лёс нашых блізкіх залежыць ад нас, таму мы павінны любіць іх як саміх сябе і клапаціцца такім жа чынам, як аб сабе саміх.

Алена АРЦЁМЕНКА

Маральнасьць не старэе

Як часта нам даводзіцца чуць, што час зьмяняецца, што “мы такімі не былі”, што цяпер іншыя прынцыпы... Што гэта? Канфлікт пакаленьняў ці нешта большае? А ці мы самі, будучы хрысьціянамі, часам ня лічым таксама, што “сьвет зьмяніўся”, “цяпер людзі так жывуць”?

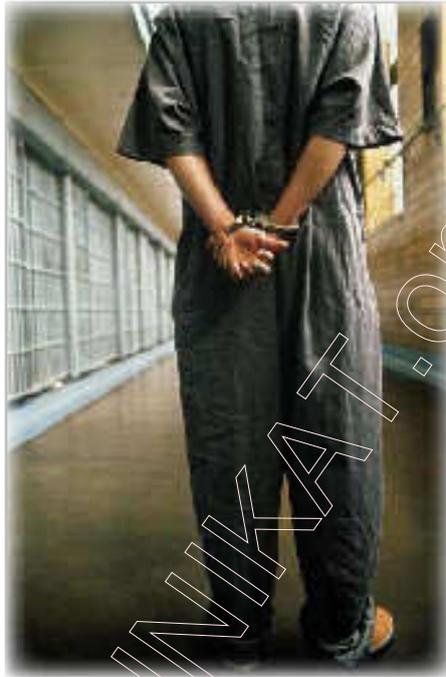
Гэта праяўляецца амаль ва ўсіх сфэрах нашага жыцьця. Мы лічым натуральным падмануць кагосьці, бо гэта дасць нам выгаду. Мы бяз мукаў сумленьня перадаем плёткі на працы, свабодна можам выставіць дурнем калегу, часам проста цынічна назіраючы, што ён робіць памылку - так мы будзем лепшымі і, магчыма, нас павысяць у пасадзе. Мы вольна дазваляем сваім дзецям “пажыць разам”, паспрабаваць свае сілы ў “новай сям’і”, бо зараз жа так шмат разводаў, называем гэту справу грамадзянскім шлюбам і спакойна жывем далей. Мы з непрыязьню адварочваемся ад беднага чалавека, супакойваючы сумленьне тым, што ён жа ўсё роўна прап’е... Такіх прыкладаў можа быць безліч. Мы бачым іх на кожным кроку, ствараем самі. Пры гэтым ходзім да касьцёла, прыступаем да камуніі ды проста... ня бачым гэтага ўсяго.

Пэўна д’ябал у сучасным сьвеце выкарыстоўвае менавіта такую стратэгію. Парабашчэньне чалавека праз дробязі. Прымусіць яго глядзець сабе пад ногі, ня бачучы нічога навокал і не падымаючы галавы. Пагружаючы чалавека ў сьвет матэрыяльны, бездухоўны і самотны.

Самае страшнае ў такім “сьвеце новых каштоўнасьцяў”, гэта тое, што мы ня бачым самага граху, не адчуваем мяжы паміж злом і даром, клапоцімся толькі пра сябе.

Плён такога падыходу ўжо ві-

даць. Гэта і сям’я, дзе ўжо дарослая дачка ці сын не клапоцяцца пра сваіх старых бацькоў, пакідаючы іх на самотную і бедную старасьць. А чаго можна чакаць, калі “дзіце” прызвычалася, што ўсё лепшае яму, а бацькі гэта так, спосаб атрымання таго, што хочацца? Ці самі бацькі не

вучылі яго, што ў сучасным сьвеце трэба прабіваць сабе дарогу, ня гледзячы ні на што? Ці не казалі, што трэба праз усё пераступіць, каб чагосьці дабіцца?

А што зь сям’ёю, дзе тата зьмяняецца кожны год ці нават часьцей? Ну а як жа - паспрабавалі пажыць, не атрымалася, можа атрымаецца зь іншым. А церпяць ад гэтага дзеці. Як можна быць у шлюбе, не бяручы на сябе абавязкаў? Шлюб - гэта абяцаньні. Але мы самі топчам гэтае паняцьце. Дык што гэта? Сьвет зьмяніўся і нормы цяпер іншыя? Грэх падобных саюзаў, якія называюцца ў касьцёле канкубінатам, ніхто не адмяняў. Мы кажам: “а як жа па іншаму?” Тут і крыецца праблема, бо мы ўжо ня бачым граху. Гледзячы на грэшны сьвет і жывучы па ягоных законах, мы самі ствараем яго. Так-так, гэта мы ства-

раем бруд і грэх вакол сябе. І ня толькі праз грэх пагаршэньня, аднак і сваімі ўласнымі прыкладамі паводзінаў.

Чытаючы гэты тэкст, безумоўна, паўстае пытаньне - дык што ж рабіць? Што хацеў сказаць нам аўтар? Навошта ён гэта ўсё піша?

Варта да кожнага моманту з свайго жыцьця падысьці з пункту гледжаньня адказнасьці. Гэта мы адказныя за свае ўчынкі. Перад Богам, перад сабой, перад людзьмі. І ад таго, як мы паступім зараз, залежыць тое, як заўтра паступяць мае сябры, мае дзеці ды проста іншыя людзі. Вельмі часта нам не хапае проста добрых прыкладаў. А моцы духу не хапае на тое, каб самому стаць прыкладам.

Насамрэч, калі прыгледзецца, то можна заўважыць, што такіх “дрэнных” прыкладаў не такая ўжо і большасьць. Што хапае людзей, якія праўдзівыя, добрыя, чулыя... Так ёсьць у нас на працы, так ёсьць у нас на вучэльнях, так ёсьць усюду. Дык чаму ж мы глядзім на тыя дрэнныя прыклады? Каб апраўдаць свае ўчынкі? Ці яшчэ чамусьці?

Варта застанавіцца над сваім жыцьцём. Бо прыклады такога захаваньня пэўна можа ў сабе знайсці кожны чалавек. У розных сфэрах свайго жыцьця. Падумайце, да чаго мы прыйдзем, калі ня зьменімся? Калі нам ужо ўсё роўна на краіну, на сям’ю, на сяброў? Што будзе далей?

Менавіта ад нас залежыць тое, у якім сьвеце мы будзем жыць заўтра. І як бы гэта патасна не гучала, так ёсьць. Бо мы фармуем гэты сьвет. Мы й нашыя бліжэйшыя. Мо’ ня варта здраджваць свайму сумленьню й патакаць сваім эгаістычным жаданьням. Маральныя прынцыпы не зьмяніліся, гэта мы навучыліся закрываць на іх вочы.

Сьвяты Апостал Ян

Пачынаючы гэты цыкль аповядаў пра жыццё дванаццаці Апосталаў Езуса Хрыста, аўтар просіць ўсіх чытачоў аб малітве, каб сэрцы нашыя напоўніліся Духам Сьвятым.

Мы верым, што паслядоўныя аповяды пра найбольш набліжаных да Збаўцы людзей – апосталах, – іх месцы ў хрысьціянстве і Божым Провідзе дапамогуць людзям добрай волі ўмацоўвацца ў Праўдзе на шляху да Збаўленьня.

Апостальства як ідэйны інстытут сваім прыкладам паказвае нам шляхі да арганізацыі чалавечага жыцця згодна з Хрыстовымі Законамі. Па факту, апосталы – гэта вучні Хрыста, закліканыя несці Добрую вестку аб Збаўленьні ўсім народам. Пры гэтым, тут няма аніякіх сацыяльных абмежаваньняў. У больш шырокім значэньні мы можам сьцьвярджаць, што кожны з нас нясе ў сабе прыкметы апостальства, бо Езус заклікаў да распаўсюджваньня Ягоных слоў па сьвеце.

Апостал (ад грэцкага απόστολος – пасланьнік) – член выбранай групы, сабранай Езусам і якая выконвала галоўную ролю ў справе эвангелізацыі (місіянерскае дзейнасьці) і кіраваньні раньнехрысьціянскім касьцёлам. Дванаццаць вучняў Хрыста – паводле Лк 6:13-16, гэта Сымон (Пётра), Андрэй, Якуб (сын Зэведэя), Ян, Піліп, Барталамей, Мацей, Тамаш, Якуб (сын Алфея), Сымон Зілат, Юда Левей (замест Юды Левей ў эвангеліях паводле Марка і Мацея ўзгадваецца Фадзей), Юда Искарыёт – складалі аснову групы (пар. Лк 6:13; Мк 6:7,30; Мц 10:1-5), яны прапаведвалі Эвангелье і аздаравлялі хворых (пар. Мк 6:7-13; Мц 10:5-8).

У першым цыклю сваіх аповядаў мы раскажам пра сьвятога апостала і эвангеліста Яна.

Слова Эвангелье паходзіць з грэцкае мовы (грэц. ευαγγέλιον – добрая навіна). Усе апосталы, за выключэньнем Юды Искарыёта, замаліся менавіта гэтым – абвяшчалі вестку пра Збаўленьне. Пасьля некаторыя зь іх сталі называцца Эвангелістамі.

Сьвяты апостал і эвангеліста Ян – адзін з 12-ці апосталаў Езуса, аўтар Эвангелья паводле Яна, кнігі Адкрыцьця і трох Лістоў, якія ўвайшлі ў Новы Запавет. Быў сынам Заведэя і Саламеі. Малодшы брат апостала Якуба. Быў рыбаком. Пакліканы Езусам у лік Сваіх вучняў (Мц 4:21). Пан даў Яну і ягонаму брату імя “сыноў грому” – вельніка нябеснага агню, які мае ачышчальную сілу. Гэтым

Збаўца ўказваў на палымяны, ахвярны характар хрысьціянскае любові, прапаведнікам якой быў апостал Ян. Апостал Ян разам са сваім братам і апосталам Пятром быў самым набліжаным вучням Езуса. Толькі іх Езус зрабіў сьведкамі Свайго Прамяньня (Мц 17:1) і ўнутранай барацьбы ў Садзе Аліўным (Мк 14:33). На крыжы Езус даручыў Яну клапаціцца пра Панну Марыю. Пасьля свайго пакліканьня Ян не разлучаўся з Панам.

Аднойчы ў Эфесе апостал Ян прапаведваў паганцам пра Хрыста. Згодна з традыцыяй, Ян здзейсніў шмат цудаў там. У гэты час пачаліся ганеньні на хрысьціян імператара Нэрона. Апостала Яна адправілі на суд у Рым, дзе за вызнаваньне веры ў Пана Езуса яго асудзілі на сьмерць. Апостал выпіў кубак з атрутай, аднак застаўся жывы, пасля выйшаў цэлы і жывы з катла з кіпячым алеем, у які яго кінулі па загаду рымскіх уладаў: “вучань той не загіне” (пар. Ян 21:23).

Пазьней апостала Яна адправілі ў выгнаньне на выспу Патмо, дзе ён пражыў шмат гадоў. На шляху да месца выгнаньня апостал Ян здзейсніў шмат цудаў. Ён выгнаў шматлікіх бесаў і

Малітоўныя разважаньні

аздаравіў многіх хворых. Адноўчы апостал Ян адправіўся са сваім вучнем Прохарам на пустэльную гару, дзе прабыў 3 дні ў пасьце і малітве, пасля чаго гара пачала хістацца і прагрымеў гром. Прохар у страху ўпаў на зямлю. Ян падняў яго і загадаў запісваць словы, якія ён будзе казаць: “Я ёсьць Альфа і Амега, пачатак і канец, кажа Пан, Які ёсьць, быў і прыйдзе” (Адкр. 1:8), - прамаўляў Дух Божы вуснамі сьвятога апостала Яна. Так каля 67 году была напісаная кніга Адкрыцьця (Апакаліпсіс) сьвятога апостала Яна. У ёй раскрытыя таямніцы лёсаў Касьцёла і канца сьвету.

Пасьля гэтага Ян шмат прапаведваў і папярэджваў аб ілжэвучэньнях. Мяркуецца, што сьвят Ян апостал місіянерам хадзіў на славянскія землі.

На 95-м годзе жыцьця ён піша Эвангелье. Вельмі важным становіцца зьяўленьне слова Логас як дактрыны ўсяго разумнага. У гэтым - апошняе адкрыцьцё і апошняе дзеянне Слова, бо Слова, стварыўшае сьвет, Само народжанае з гэтае любові і да яе вяртаецца. Два вобраза “сьвятла” і “жыцьця” спалучаюцца і ствараюць ідэйны падмурак Адкрыцьця і прадстаўляюць сабой ключы да Янавага мысьленьня. Апакаліпсіс вучыць нас сьмерці ў падражаньні Пану, у Ім і за Яго, вучыць жыцьцятварэньню. “Шчаслівыя тыя, хто выконвае загады Ягоныя, каб мець ім права на дрэва жыцьця і ўвайсьці ў горад праз браму” (пар. Адкр. 22-14). Менавіта апостал Ян дае нам апошняе адкрыцьцё пра *agané* (гл. папярэднія нумары PN), Божай любові і аб тым, як яна пераказваецца людзям. “Бог Сваю Любоў да нас даказвае тым, што Хрыстос памёр дзеля нас, калі мы былі яшчэ грэшнікамі” (пар. Рым. 5:8). У Адкрыцьці, дзе музыкальныя вобразы падказаны самой кампазыцыяй аповяду, ён вымалёўвае карціну бітвы сыноў цьмы і сыноў сьвятла. Шмат увагі Ян надае вывучэньню псыхалёгіі пакутніцтва. Гэтае Эвангелье становіцца самым позьнім Эвангельем паводле Хрытовых апосталаў. Касьцёл мянуе яго Апосталам Любоўі, бо апостал Ян вучыў, што без любові чалавек ня можа наблізіцца да Бога. Сьвяты Ян кажа нам пра любоў, якая вяртаецца да Бога ў Хрысьце і цягне нас да таго, каб, са свайго боку, разам зь Ім, любіць Бога той самай любоўю, якой Ён нас любіць.

Апостал Ян пражыў на зямлі болей за 100 гадоў, застаўшыся адзіным жывым чалавекам, які бачыў Хрыста падчас Ягонага зьмнога жыцьця. Астатнія апосталы ў гэты час ужо памерлі. Таксама апостал Ян быў адзіным апосталам, які памёр натуральнай сьмерцю. Усе астатнія апосталы загінулі ў прадказаных пакутах. Сьвята сьвятога Яна Апостала Касьцёл адзначае 27 сьнежня.

Чаму нічога не прыносіць радасьць, калі побач няма Цябе?

Чаму душа не знаходзіць сабе месца, калі не адчувае Цябе як раней?

Чаму сэрца хістаецца, калі Цябе не відаць, і жыцьцё губляе свой колер?

Чаму нішто не здзіўляе, ня радуе?

Чаму нішто не прыносіць задавальненьня, калі не чуваць Твайго голасу?

Чаму ўсё губляе сэнс, нават калі ўсё вакол надаюць гэтаму першапачатковую важнасць?

Чаму немагчыма трымаць кантроль над сабой і язык губляе магчымасьць дзякаваць і праслаўляць?

Чаму і куды зьнікае ўвесь аптымізм, любоў да жыцьця, пачуцьці, эмоцыі, сілы?

Чаму нават ўздыху няма на вуснах, дзіцячы сьмех не выклікае ўсьмешку, а прыгажосць не радуе вока?..

Што агульнага ў Бога і чалавека, што магло б іх аб'ядноўваць?

Яны супрацьлегласьці гэтага сьвету. І цэлы сьвет ляжыць паміж імі.

Чаму чалавек цягнецца да Цябе, нават калі Ты нябачны для Яго і недасягальны?

Што дапамагае яму знайсці Цябе, адкуль ён бярэ сілы, каб абысьці ўвесь сьвет, набліжаючыся да Цябе?

Як у Цябе атрымалася прыняць такога грэшніка?

Якая звышнатуральная моц необходимая, каб Бог і чалавек увайшлі ў адзінства і гармонію, зьліліся ў думках і памкненьнях?

Як Вочы чалавека ня сьлепнуць ад сьвятла Твайёй сьвятасьці і чысьціні?

Як атрымліваецца ў чалавека, народжанага ў сьвеце, пакінуць сьвет і накіравацца да Цябе ў Валадарства Тваё?

Як чалавек, які ня ўмее любіць і які ня ведае любові можа любіць Цябе, і як ён зьмяшчае Тваю любоў, як ён можа разумець яе?..

Ніна ПАПРУГА

Студзень 2008

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацв.	Пятн.	Суб.
		1 НПМ	2 святых Базылія і Рыгора	3 Найсьв. Імя Езус	4	5
6 Аб'яўлень- не Пана	7	8	9	10	11	12
13 Хрост Пана	14	15	16	17 св. Антонія Абата	18	19
20 І нядзеля	21 св. Агнешкі	22	23	24 св. Францыска Сальскага	25 Навар. таньне ап. Паўла	26 святых Цімафея і Ціта
27 ІІ нядзеля	28 св. Тамаша Аквінскага	29	30	31 св. Яна Боска		

Фэстываль “Дні хрысціянскай культуры” ў Віцебску

Паводле Catholic.by

На Віцебшчыне ўжо ў шосты раз з бласла-
вентня Яго Эксцэленцыі біскупа Віцебскага
Ўладзіслава Бліна распачаўся фэстываль “Дні
хрысціянскай культуры 2007-2008”.

Дзякуючы цеснаму супрацоўніцтву Віцебскай
дыяцэзіі з Віцебскім дзяржаўным універсітэтам
імя П.М. Машэрава сёлета ўпершыню ў рамках
фэстывалю 15 сьнежня прайшла Міжнародная
навукова-практычная канфэрэнцыя “Божае На-
радзэньне ў кантэксце беларускай культуры”.
Адкрылі канфэрэнцыю біскуп Уладзіслаў Блін
і рэктар ВДУ імя П.М.Машэрава прафэсар Ар-
кадзь Уладзіміравіч Русецкі.

Удзельнікі канфэрэнцыі з цікавасьцю слу-
халі даклады “Гісторыя беларускай батлейкі”
(кс. Сяргей Сурыновіч), “Тэма Раства ў беларус-
кім кінематографі” (кінакрытык Галіна Шур),
“Сьвята надзеі” (пісьменніца Ірына Жарнасек),
“Уплыў сьвята Божага Нарадзэньня на культу-
ру і мастацтва” (а. Міхал Ермашкевіч ОР і про-
башч грэка-каталіцкай царквы ў Віцебску Зь-
міцер Грышан), паведамленьне аб калядных
вершах Б.Пастэрнака (студэнты ВДУ Я.Сіпайла і
Я. Шушпанаў).

У гэты ж дзень у ВДУ акцэры Магілёўскага
абласнога драматычнага тэатра паказалі спэк-
такль па п’есе Э. Шмітта “Асар і Ружовая дама”
(рэжысёр А.Гузій).

16 сьнежня ў віцебскім Доме кіно адбылася
сустрэча з рэжысэрам Юрыем Гарулёвым і пра-
гляд фільмаў “Рэха кінафэстывалю Magnificat-
2007”.

Падчас гэтай акцыі адчынілі дзьверы выста-
вы мастакоў і студэнтаў мастацка-графічнага
факультэта ВДУ, выставы дзіцячай творчасьці
“Скарбніца” і “Казкі Раства” ў Літаратурным му-
зеі і Ратушы горада (экспанаты створаны рукамі
гурткоўцаў ГЦДТ і нядзельных школ дыяцэзіі).

25 сьнежня ў касьцёле Сьвятога Духа ў Віцеб-
ску, які будуюцца, біскуп Уладзіслаў Блін цэлебра-
ваў сьвяточную Імшу Божага Нарадзэньня, ма-
ленькія вернікі падрыхтавалі батлейку (паводле
Яўгена Бартніцкага), гучалі калядныя сьпевы ў
выкананьні Глеба Лапіцкага, адбылася сустрэча
са студэнтамі-каталікамі зь Віцебскага дзяржаў-
нага мэдычнага ўнівэрсытэта ордэна “Дружбы на-
родаў”, якія прыехалі вучыцца ў Беларусь з Ганы,
Шры-Ланкі, Паўднёвай Амэрыкі, Армэніі.

Людміла ЯРМОЛАВА

PATER NOSTER

газэта ствараецца хрысціянскай моладзьдзю

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёменка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піанэраў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца зь ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.

штомесяцовы бюлетэнь парафіі
сьвятога Казіміра ў Жлобіне

